

בביקורי במסיבת ידידי פקודה-ישראל, ביום ה-24, נפגשתי עם
מר גולטליב שפיק"א, שהתאונן על קבוצת קייסריה שאינה יורדת מעל האדמה,
והוא טען שכאילו אני נתתי להבטחה למר וולפסון בשעתו, שהקבוצה תרד.
הכחשתי דבר זה.

הבוקר בא אלי מר וולפסון, לאחר שמר גולטליב פנה אליו בענין
זה. לפי דבריו היה הדבר כך: לא אני, אלא מהרשק הבטיח שהקבוצה תרד.
אני דרשתי שפיק"א תסכים להקים בקייסריה נקודה באופן זמני. מטעמים
מסויים וולפסון ענה לי אז שהוא אינו יכול לעשות זאת בלי אישור מפא"ר,
והוא פנה לפא"ר בענין זה. הוא קבל אז טלגרמה מקפלן, שגזרמן בפא"ר
עם גולטליב, שבה קהלן לא הסכים לתנאים, כלומר לסידור של שלושה חדשים.
אני כאילו אמרתי אז לוולפסון שאין זה ענין של קפלן, ובקשתי לוולפסון
להכין חוזה לשלושה חדשים, ולמען הקל על הדבר אחתים את הקבוצה. וולפסון
חזר לחיפה. מהרשק בא אליו וטען שאין לחכות אפילו יום אחד, ובקש
הסכמתו של וולפסון שהקבוצה תעלה מיד, ואם במשך שבוע ימים החוזה לא
יחתם, הוא מתחייב בשם המרכז החקלאי להוריד אותם מהמקום.
עד כאן דברי וולפסון.

אמרתי לוולפסון שאני כרע איני יכול לזכור את כל הפרטים. איני
מסיל ספק באמיתותו, אולם איני בטוח אם הוא זוכר את כל הפרטים. דבר
אחר ברור לי, שאילו הייתי מוכן לחתום על חוזה הייתי חותם עליו, והעובדה
שלא חתמתי מוכיחה שהיה תנאי כזה לחתימתי, שלא נתקיים, ואשר הוא כנראה
עיצב את חתימתי, ועד כמה שאני זוכר לא הייתי מוכן לחתום כל עוד הקבוצה
לא התחייבה. וולפסון טען שהוא זוכר במירוש שאני הבטחתי לחתום גם בלי
חתימת הקבוצה, אבל הוא אינו יכול להגיד עכשיו למה לא חתמתי, כי הוא
אינו זוכר שאחרי שיחתו עם מהרשק בא אלי עוד הפעם בענין זה. ייתכן
שהדבר היה מפני שאני יצאתי מהארץ. שאלתיו אם הוא זוכר מתי היה הדבר.
הוא ענה שאינו זוכר בדיוק את הזמן, אבל זה היה לפני טפלת צרפת.

.2.

28.2.44

בא אלי דף, סורה לצרפתית באוניברסיטה העברית, חבר המועצה של דה-גול להפצת התרבות הצרפתית, אינו נתין צרפת, נתין ארץ-ישראל. הוא ביקר לפני זמן מה בבירות והתראה עם פיארי באר, בא-כוח הממשלה הצרפתית אצל נשיא לבנון, עם שאסיניו - ציר ממשלת דה-גול בלבנון, ובחזרו טסם עם הקונסול הצרפתי כאן ועם לאפי - חבר המועצה של דה-גול בטשאד.

הצרפתים מעוניינים בהקרנת התרבות הצרפתית בארצות המזרח. בקרב הערבים הם אינם יכולים לעשות ולא כלום, והם מחשיבים את ליסוד השפה הצרפתית באוניברסיטה ובכמה בתי ספר תיכוניים עבריים. הוא דבר אתם על חוזה תרבותי בין הצרפתית ובין הסוכנות היהודית - לתועלת היהודים והיהודים יסייעו בהפצת הלשון הצרפתית, כי אינם מעוניינים שהשולן הזרה היחידה תהיה רק הלשון האנגלית, והצרפתים יעזרו: א) להקטת בתי ספר עבריים בצפון אפריקה; ב) לעלית יהודי מוסבות הצרפתיות בארפאקיה לארץ; ג) עזרה מדינית לציונות. לדברי דאף יש אוזן קשבת לצרפתים בעניינים אלה, אבל הם מוכנים לעזרה רק על יסוד של "תן וקח".

לאפי, שבכלל קבל את דבריו, שאל: היות וצרפת היא אימפריה עם אוכלוסייה מוסלמית גדולה, כיצד הם יתרצו לערבים את העזרה לציונות, ודאף ענה לו שהם יגידו לערבים - הצהרת בלמור ניתנה על ידי האנגלים, הם הביאו את היהודים לארץ. עכשיו היהודים בארץ. זו היא עובדה. הצרפתים מעוניינים בשקט במזרח הקרוב, ומשום זה יש לפתור את שאלת היהודים.

עודדתי את דאף במעולתו זו.

=====

אחרי זה נתקיימה ישיבה עם אנשי חכשרת הישוב על צאצא עניני החולה. על זה יש מרוטוקול מיוחד.

=====

3.

28.2.44

התייעצתי עם טהון על דבר החברים לוועדת-ירושלים. הוא טייעץ
לפנות את עוה"ד דוד אבולעפיה, שרייבמן, פרוטי], פנשה אלישר, ויסלס,
צורבבר ודר' רוזנטלצ.

=====

אח"כ התקיימה ישיבת הוועדה הפוליטית הסצוטצת של הטפלנה
וישיבת ועדת התיכו].

=====